

Et Hospitalsbesøg

Af Naveed Baig

Det er solskinsvejr til at starte med. Moderne, marokkansk musik pumper rytmisk ud af højttalerne og overdøver alt andet. Ved den store græsplæne er der samlet omtrent 50 børn og deres familier. 4 klovne løber rundt iblandt dem og underholder deltagerne med klovnumre, sange og dans. Selvom man skulle tro at vi var ankommet til en ordinær arabisk familiefest, er sandheden lidt mere alvorlig i dag. Dette er et børnehospital i Rabat, Marokko.

Klovne og dansende børn

Vores dialoggruppe (fra Islamisk-Kristent Studiecenter) havde fået en aftale med hospitalet om et besøg. Vi havde ramt den rigtige dag og tid, fordi der samme dag (17.04.10 red.) på hospitalet blev markeret den internationale hæmofili-dag med arrangementer. Hospitalet, som vi besøgte, var et offentligt hospital i Rabat med 250 sengepladser. Flere af børnene kom langvejs fra, og nogle skulle køre helt op til 10 timer for at nå frem, blev vi fortalt.

Ved ankomsten bliver vi mødt af projektlederen, Zineb Benbrahim, som står for et længerevarende projekt, der omfatter børnepsykiatrien og hæmofil-syge børn på hospitalet. Hun viser os rundt og vi møder lederne, de frivillige og børnene på de forskellige afdelinger. Vi besøger bl.a. en afdeling for børn med cancer, et legerum, en computercafe og møder en ledende overlæge, der bl.a. fortæller os om deres kampagne imod omskæring af de børn, som lider af hæmofili (pga. risikoen for yderligere blødninger og dermed dødsfald). Men fordi omskæringen er en vigtig kulturel og religiøs handling i Marokko, er det svært at overbevise familierne om at afstå fra det, fortæller lægen.

Det var første gang de fleste af os besøgte et hospital i den arabiske verden, og det gjorde indtryk på os. Ikke fordi vi befandt os på et fattigt kontinent, meget langt fra vores hjemland, på et hospital med en anden patient-identitet, kulturel og religiøs set, men fordi det var børn, ligesom alle andre børn, med de samme følelser, ansigtsudtryk og behov. De kræftramte børn havde ikke hår på hovedet, de havde bamser på deres senge, forældre der overnattet hos dem, og øjne med lysglimt. Børn er børn.

Et barn viser stolt Zineb Benbrahim sin fine bog

Mangel på åndelig støtte i offentlige institutioner

Den religiøse og åndelige støtte til børnene og deres familier kommer primært fra familierne selv og fra deres tætte netværk. Der er ingen tradition på hospitalet for at ansætte f.eks. imamer eller præster til at udføre sjælesorg. De kommer udefra og kun ved akutte situationer, især i forbindelse med dødsfald.

Da vi besøgte det anerkendte Al-Akhawayn universitetet i Ifrane nogle dage forinden, mødtes vi bl.a. med universitetets imam og præst. Vi blev fortalt at der var et bederum for de kristne studerende og medarbejdere, og vi besøgte selv universitetets moske. Men en organiseret og struktureret gejstlig funktion på offentlige institutioner har man generelt ikke i Marokko.

Ligheder og forskelle til danske hospitaler

Hospitalspersonale i Danmark spørger mig tit om hvordan man forholder sig til diverse kulturelle behov på hospitaler i de muslimske lande, for at de kan få et indblik i og sammenligne med deres patient og pårørendes kultur. De er jo positivt nysgerrige.

Med det korte besøg og de betragtninger, som jeg gjorde på det pågældende, marokkanske hospital, vil jeg sige følgende om de ligheder og forskelle der er på danske og arabiske hospitaler, sådan som jeg oplever det.

Ligheder: Besøgstiderne bliver overholdt. Der var vagter ved indgangene på det hospital, som vi besøgte. Om fredagen, som er helligdag, er der mange besøgende ved besøgstiderne. Det er 'couscous-dag' (national marokkansk ret), fortalte projektlederen os. Her henter familierne madretten til deres kære og spiser sammen.

En anden lighed er at man tænker kreativt. Børneskoler, sociale aktiviteter, kunst, klovne mv. bliver inddraget i hospitalsorganisationen. Dog skal det siges at det marokkanske hospital var støttet af flere udenlandske initiativer bl.a. fra Frankrig, USA og Danmark. For eksempel havde UNESCO og en fransk organisation *Docteur Souris* for nylig doneret et computerrum til børnene.

Forskelle: der er mere hygiejnisk på danske hospitaler på grund af den økonomiske og teknologiske overlegenhed. At have mange besøgende på afdelingerne er indgroet i hospitalskulturen og positivt anset fra personalet og patienters side i Marokko. Sådan er det ikke altid i Danmark. Projektlederen fortalte os at børnene var meget glade for vores besøg. Vi måtte tage billeder af dem, og børnene afprøvede vores kameraer og var i det hele taget meget venlige overfor os, selv om de aldrig havde set os før.

Frivillige

De frivilliges indsats på hospitalerne bliver værdsat i Marokko. De er fuld ud integreret i hospitalsarbejdet. Vi mødte bl.a. franske frivillige på hospitalet. Der er ikke den samme frygt for manglende 'plads', som der måske er i Danmark. De frivillige skaber selv deres 'rum' og er meget fleksible i deres rutiner. Færre regler, både skrevne og uskrevne, betyder som regel mindre bureaukrati.

